

Abstrakt

Cílem této práce je přiblížit úpravu náhrady újmy při ublížení na zdraví a usmrcení v české a francouzské právní úpravě, zejména jednotlivých dílčích nároků a jejich aspektů, které jsou předmětem náhrady, a kritéria jejich náhrady. To vše především v kontextu subjektivní odpovědnosti při poskytování zdravotní péče.

Úvodní kapitoly jsou věnovány obecným otázkám ochrany zdraví jako jednoho ze základních přirozených práv člověka, a dále obecným otázkám odpovědnosti, zejména subjektivní.

Vzhledem k nové koncepci úpravy náhrady újmy při ublížení na zdraví a usmrcení, zakotvené v novém občanském zákoníku, č. 89/2012 Sb., se práce věnuje především porovnání kritérií těchto náhrad s kritérii náhrady těchto nároků předvídaných předchozí právní úpravou, zejména pak změnám v případě náhrady nemajetkové újmy na zdraví a při usmrcení. Způsoby a výše náhrady těchto nároků vycházely dle předchozí české právní úpravy z vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů, či ustanovení § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že tyto principy stanovení výše náhrad byly důvodovou zprávou k novému občanskému zákoníku shledány jako neadekvátní, byly novým občanským zákoníkem zrušeny, a nahrazeny principem plného odčinění těchto újem a dle zásad slušnosti, tedy dle volné úvahy soudu, pokud by nebylo možné tyto nároky určit jinak. S novou úpravou došlo také k podstatnému rozšíření náhrady na jakoukoli další nemajetkovou újmu, a zejména pak duševní útrapy. Rovněž došlo k zásadním změnám v chápání institutu sekundárních obětí a náhradě jim způsobené především nemajetkové újmy.

S ohledem na prozatímní nejasnost vývoje české judikatury a naopak dosti propracovaný systém náhrady újmy při ublížení na zdraví a usmrcení ve francouzském systému, a to především díky nomenklatuře Dintilhac, je důraz této práce kladen na přiblížení všech dílčích nároků náhrady újmy při ublížení na zdraví a usmrcení ve francouzském právu a zejména judikatorní praxi. Nomenklatura podrobně přibližuje kritéria a stanovení výše jednotlivých dílčích nároků majetkových i nemajetkových újem primárních i sekundárních obětí. V ideálním případě by tak mohla posloužit jako zdroj inspirace zejména pro českou rozhodovací praxi.